

CHELTUIELI DE EXECUTARE

Tema | **Cheltuielile de executare – cele mai importante probleme practice**
nr. 22

prof. univ. dr. **Evelina OPRINA**
judecător, Tribunalul Ilfov

Rezumat

Problematika cheltuielilor de executare este pe cât de importantă, pe atât de sensibilă în angrenajul procedurii execuționale, modalitatea de aplicare fiind intens disputată în practica judiciară și interesând deopotrivă toate categoriile de participanți la executarea silită, indiferent că intervenția acestora este directă și implicată de modul de stabilire și îndeplinire, cum este cazul creditorului, debitorului și executorului judecătoresc, în principal, sau se situează doar pe palierul verificării și cenzurării acestora, cum este cazul instanței de executare.

Studiul de față își propune, așadar, să treacă în revistă cele mai importante și spinoase probleme practice vizând cheltuielile de executare și să propună soluțiile corecte ce se impun a fi adoptate.

1. Aspecte introductive

Practica judiciară a ultimilor ani a relevat caracterul important și, în egală măsură, extrem de sensibil al problematicii privind cheltuielile de executare, dispozițiile art. 670 C. pr. civ. și art. 39 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, ce reprezintă sediul materiei, determinând soluții diferite și uneori disonante cu înseși textele legale.

În cele ce urmează vom analiza punctual câteva chestiuni spinoase legate de această instituție și vom încerca să relevăm soluțiile practice ce se impun a fi adoptate.

2. Avansarea cheltuielilor de executare

Alin. (1) al art. 670 C. pr. civ. stabilește, cu titlu de principiu, că *partea care solicită îndeplinirea unui act sau a altei activități care interesează executarea silită este obligată să avanseze cheltuielile necesare în acest scop. Pentru actele sau activitățile dispuse din oficiu, cheltuielile se avansează de către creditor.* În același sens este și dispoziția de principiu înscrisă în art. 647 alin. (1) teza finală C. pr. civ., potrivit căreia *creditorul este obligat să avanseze cheltuielile necesare îndeplinirii actelor de executare, potrivit dispozițiilor luate de executor.*

(i) Așadar, executarea silită implică achitarea cu anticipație a unor sume de bani necesare pentru începerea ori desfășurarea sa, iar cel cărui îi incumbă această obligație nu poate fi altcineva decât creditorul, acesta fiind cel care pune în mișcare mecanismul execuțional.

„A avansa” înseamnă a preda, a plăti cu anticipație o sumă de bani, această manieră de funcționare a procedurii de executare neînsemnând însă, sub nicio formă, abaterea de la principiul de bază al suportării cheltuielilor de executare de către debitor, ca parte culpabilă de declanșarea urmăririi, ci doar stabilirea unui mod de

acțiune pentru ca procedura de executare silită a debitorului care refuză să-și îndeplinească de bunăvoie obligația să poată demara.

(ii) Mai trebuie precizat că obligația de avansare a cheltuielilor de executare revine creditorului și în situația în care el nu solicită îndeplinirea unui act sau a unei activități, însă, dată fiind necesitatea actului, executorul judecătoresc dispune efectuarea acestuia din oficiu [de exemplu, pentru efectuarea unei expertize evaluatorii în condițiile art. 758 alin. (3) C. pr. civ. ori ale art. 836 alin. (3) C. pr. civ.].

(iii) Legat de această problemă, învederăm că executorul judecătoresc trebuie să aducă la cunoștința creditorului obligația de avansare a cheltuielilor de executare, precum și quantumul acestora, în scris, având în vedere că, în ipoteza neîndeplinirii acestei îndatoriri, singura sancțiune ce poate opera este aceea a perimării executării, în condițiile art. 697-699 C. pr. civ., intervenirea acesteia însă fiind condiționată de o solicitare formală scrisă, adresată creditorului de către executorul judecătoresc.

(iv) O altă chestiune practică derivată din obligația creditorului de avansare a cheltuielilor de executare rezultă din prevederile art. 39 alin. (3) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, text care statuează că *executorii judecătorești nu pot condiționa punerea în executare a hotărârilor judecătorești de plata anticipată a onorariului*. Acest text instituie o excepție de la regula înscrisă în Codul de procedură civilă în sensul obligativității avansării cheltuielilor de executare de către creditor, însă doar sub aspectul onorariului executorului judecătoresc, o asemenea cheltuială nefiind considerată necesară pentru declanșarea executării silite. Această dispoziție nu înseamnă însă, în opinia noastră, posibilitatea executorului de a recupera aceste cheltuieli direct de la debitor, așa cum în mod greșit apreciem că s-a opinat în doctrină¹, ci semnifică faptul că onorariul executorului judecătoresc se achită tot de către creditor, însă ulterior, pe parcursul procedurii de executare, doar că nu se poate condiționa declanșarea urmăririi silite de plata anticipată a acestuia.

(v) În final, învederăm o problemă derivată din aplicarea art. 5 alin. (3) din Titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, care prevede că *punerea în executare a hotărârilor judecătorești pronunțate în procesele funciare este scutită de la plata taxelor de timbru și a timbrului judiciar. Creditorul va achita până la 20% din cheltuielile de executare silită, inclusiv onorariul executorului judecătoresc, urmând ca diferența să fie obținută de executorul judecătoresc direct de la debitor, odată cu avansul achitat*.

Textul menționat limitează quantumul cheltuielilor de executare, generic vorbind, pe care creditorul este obligat să le avanseze în cazul punerii în executare a titlurilor executorii emise în materia fondului funciar, instituindu-se, totodată, o derogare și de la regula potrivit căreia raporturile juridice pe aspectul obligației de suportare a cheltuielilor de executare sunt stabilite între creditor și executorul judecătoresc, pe de o parte, și între creditor și debitor, pe de altă parte, transformându-l pe executorul judecătoresc într-un creditor al debitorului, acesta urmând a participa la distribuția sumelor realizate prin urmărirea silită alături de creditorul urmăritor.

---

¹ G. Boroi, D.-N. Theohari, *Sinteza principalelor modificări și completări aduse Codului de procedură civilă prin Legea nr. 138/2014*, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. XXIX.